

El Petit Príncep

A TOTS ELS INFANTS
A TOTS ELS QUI RECORDIN
QUE HO VAN SER.

"EL SETÈ PLANETA FOU, DONCS LA TERRA..."

Fou llavors que aparegué la guineu.

—Hola, bon dia —digué la guineu.

—Bon dia - respongué amb finesa el petit príncep, que es girà, però no veié res.

—Sóc aquí —digué la veu— sota la pomera...

—Qui ets? —digué el petit príncep—; ets força bonica.

—Sóc una guineu —digué la guineu.

—Vina a jugar amb mi —digué el petit príncep—: estic molt trist...

—No puc —digué la guineu— no hi puc jugar, amb tu. No estic domesticada.

—Ah! perdona —va fer el petit príncep.

Però, després d'una reflexió, afegí:

—Què vol dir "domesticar"?

—Tu no ets d'aquí —digué la guineu—: què cerques?

—Cercu els homes —digué el petit príncep—. Què vol dir "domesticar"?

—Els homes tenen escopetes —digué la guineu— i cacen. És ben empipador! També crien gallines. És l'únic que tenen d'interessant. Cerques gallines tu?

—No —digué el petit príncep— Cercu amics. Què significa "domesticar"?

—Es una cosa molt oblidada —digué la guineu— i cacen. És ben lligams".

—Crear "lligams"?

—Sí —digué la guineu—. Per ara tu només ets per a mi un noi semblant a d'altres cent mil nois. I jo no tinc necessitat de tu. I tu tampoc tens necessitat de mi. Jo no sóc per a tu sino una guineu semblant a cent mil d'altres. Però, si em domesticques, tindrem necessitat l'un de l'altre. Tu seràs per a mi únic al món. Jo seré per a tu única al món.

—Començo d'entendre —digué el petit príncep— Hi ha una flor ...em penso que m'ha domesticat...

—És possible —digué la guineu—. A la terra, s'hi veuen tota mena de coses.

—Oh!, no és pas de la terra —digué el petit príncep.

La guineu semblà molt intrigada.

—En un altre planeta?

—Sí.

—Hi ha caçadors en aquell planeta?

—No.

—Va bé. I gallines?

—No.

—No hi ha felicitat completa —sospirà la guineu.

La guineu tornà a la seva idea.

La meua vida és molt monòtona. Jo caço les gallines, els homes em cacen a mi. Totes les guineus s'assemblen i tots els homes s'assemblen. Això em provoca tedi. Però si tu em domesticques, la meua vida serà com assolellada. Coneixeré un soroll de passos que serà diferent dels altres. Els altres passos em fan tornar al cau. El teu me'n farà sortir, com una música. I després, mira: Veus, allà baix, els camps de blat? Jo no en menjo de pa. El blat és inútil per a mí. Els camps de blat no em recorden res. Que n'és de trist, això. Però els teus cabells són color d'or. Serà meravellós quan m'hauràs domesticat! El blat, que és daurat, em farà recordar de tu. I m'agrada la remor del vent entre el blat...

La guineu va callar i es quedà mirant el petit príncep llarga estona.

—Si em vols fer el favor ...domesticam —digué.

—Prou ho voldria —respongué el petit príncep—, però no tinc gaire temps. Tinc amics per descobrir i moltes coses per conèixer!

Només es coneixen les coses que domesticques —digué la guineu. Els homes ja no tenen temps de conèixer res. Tot ho compren fet a les tendes.

Però com que de tendes d'amics no n'hi ha, els homes ja no tenen amics. Si vols un amic, domesticam.

—Què s'ha de fer —digué el petit príncep.

—S'ha de ser molt pacient —respongué la guineu— Primer t'asseuràs una mica lluny de mí, sobre l'herba. Jo et miraré de cua d'ull i tu no diràs res. El llenguatge és font de malentesos.

Però cada dia podrà seure una mica més a prop...

El petit príncep va tornar l'endemà.

—Hauria estat millor venir a la mateixa hora —digué la guineu— Si vens, per exemple, a les quatre de la tarda, des de les tres començaré a ser feliç! Com més temps passi, més feliç em sentiré. A les quatre ja em posaré anguniosa i plena de neguit; descobriré què val la felicitat! Però si vens a qualsevol hora, mai no sabré a quina hora guarnir-me el cor ...Calen ritus.

—Què és un ritu? —digué el petit príncep.

—També és cosa massa oblidada —digué la guineu—. És el que fa que un dia sigui diferent dels altres dies, una hora diferent de les altres hores. Hi ha un ritus per exemple, entre els caçadors.

El dijous ballen amb les noies del poble. El dijous resulta un dia meravellós! Me'n vaig a passejar fins a la vinya. Si els caçadors ballessin un dia qualsevol, els dies serien semblants a tots i mai no tindria vacances.

És així com el petit príncep domesticà la guineu. I quan fou hora de marxar:

—Tinc ganes de plorar!... —digué la guineu.

—Tu en tens la culpa —digué el petit príncep—; jo no et volia pas cap mal, però tu vas voler que et domesticqués...

—És clar que sí —digué la guineu.

—Però et tocarà de plorar! —digué el petit príncep.

—I força —digué la guineu.

—Així no hi has guanyat res!

—Sí que hi he guanyat —digué la guineu—, per allò del blat. I afegí:

—Ves a veure les roses altra vegada. Comprendràs que la teua és única al món. Vine'm a dir adéu després i et faré present d'un secret.